

Sygn. akt III Ca 127/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

Sędziowie: SO Teresa Kołeczko – Waclawik (spr.)

SR (del.) Łukasz Malinowski

Protokolant Sandra Olesiak

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 r. na rozprawie sprawy

z wniosku Z. K.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 12 października 2015 r., sygn. akt I Ns 239/15

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Łukasz Malinowski SSO Andrzej Dyrda SSO Teresa Kołeczko – Waclawik

III Ca 127/16

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Z. K. wniósł o ustanowienie na rzecz (...) S.A. w K. służebności przesyłu linii energetycznych i wszystkich urządzeń przesyłowych znajdujących się na działkach (...) w W. stanowiących jego własność, jako pas gruntu wyznaczony przez biegłego geodetę za odpłatnością 500 zł. rocznie płatną do 10 stycznia każdego roku, albo za jednorazową odpłatnością w wysokości 9900 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia wniosku.

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie wniosku podnosząc zarzut dysponowania tytułem prawnym do nieruchomości w odniesieniu do linii średniego napięcia a to decyzji Prezydium Rady Narodowej w W. z 7 czerwca 1966r., zaś w pozostałym zakresie tj. co do fragmentu linii niskiego napięcia wybudowanej wraz z poprzednio zasilającą ją stacją W. (...) w 1965r. oraz fragmentu linii elektroenergetycznej średniego napięcia wybudowanej w 1992r. za zgodą właściciela nieruchomości, podniósł zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu obciążającej nieruchomość wnioskodawcy.

Zaskarżonym postanowienie Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim oddalił wniosek i zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania 497 zł tytułem zwrotu koszty procesu.

Sąd ustalił, że fragment linii średniego napięcia wraz ze stacją transformatorową znajdującą się poza nieruchomością wnioskodawcy został wybudowany w latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku w oparciu o decyzję Prezydium Rady Narodowej w W. z 7 czerwca 1966r. sygn. akt (...) na wniosek Zakładu (...) w B.. Linia niskiego napięcia, której fragment przebiega przez nieruchomość wnioskodawcy powstała w 1965r. wraz z zasilającą ją stacją (...). Linia ta została zmodernizowana w 2013r., przy czym prace modernizacyjne polegające na wymianie słupów i przewodów nie zmieniły jej przebiegu. W dniu 24 lipca 2012r. wnioskodawca podpisał umowę z uczestnikiem, w której wyraził zgodę na wybudowanie, zainstalowanie oraz pozostawienie na czas nieokreślony na działkach (...) instalacji, przewodów i innych urządzeń do dystrybucji energii elektrycznej, a to związanych z przebudową linii napowietrznej niskiego napięcia ze stacji (...) W. P.. Fragment linii średniego napięcia stanowiącej odczep do stacji linii średniego napięcia wraz ze stacją (...) na działce (...) wybudowany został w 1992r. na podstawie decyzji z 2 listopada 1992r. zatwierdzającej plan realizacyjny budowy stacji transformatorowej wraz z włączeniem do linii 20 i linii n.n. oraz udzielającej pozwolenia na budowę. Odbiór techniczny stacji W. P. wraz z nawiązaniem do linii średniego napięcia oraz do linii niskiego napięcia nastąpił 24 grudnia 1992r. Wnioskodawca w pisemnym oświadczeniu z 3 sierpnia 1992r. wyraził zgodę na wybudowanie na jego nieruchomości stacji transformatorowej. Linie działają nieprzerwanie od daty ich budowy. Główny punkt zasilania znajduje się w W. przy ul. (...). Podstawowymi zabiegami eksploatacyjnymi w odniesieniu do linii są: przycinka drzew, oględziny, pomiary ochronne, przeglądy stacji transformatorowej, pomiary termowizyjne. Czynności te są wykonywane cyklicznie, oględziny raz na dwa, trzy lata, pomiary raz na pięć lat, pomiary termowizyjne raz na trzy lata. Ustalił też Sąd Rejonowy, że pierwszym posiadaczem linii średniego napięcia powstałej w latach sześćdziesiątych, które obecnie wchodzi w skład przedsiębiorstwa uczestnika postępowania było przedsiębiorstwo Zjednoczenie (...).

Ustalając powyższe uznał Sąd Rejonowy powołując orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym przedmiocie, że w odniesieniu do linii średniego napięcia wybudowanej w latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku na podstawie decyzji z 7 czerwca 1966r. wydanej w trybie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z 12 marca 1958r. o zasadach i trybie wywłaszczanie nieruchomości (Dz. U. z 1974r., Nr 10, poz. 64 t.j. ze zm. zwanej dalej u.z.t.w.n.), uczestnik postępowania jako przedsiębiorca będący właścicielem urządzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c. wykonując uprawnienia wynikające z decyzji wydanej na rzecz jego poprzednika prawnego, ma obecnie tytuł do utrzymywania urządzeń przesyłowych na nieruchomości wnioskodawcy. Wydanie decyzji na podstawie art. 35 u.z.t.w.n. oznaczało, że prawo własności nieruchomości zostało ograniczone, ponieważ właściciel musiał bezterminowo godzić się na zainstalowanie na niej urządzeń przesyłowych, trwanie tych urządzeń na jego gruncie i podejmowanie przez przedsiębiorcę czynności technicznych koniecznych do ich utrzymania w stanie zdatnym do zaspokajania potrzeb społecznych. Sąd Najwyższy określił skutki wywołane decyzją administracyjną jako swego rodzaju służebność nazywaną służebnością publiczną lub przesyłową. Trwałość skutków decyzji wydanych na podstawie art. 35 u.z.t.w.n, art. 70 ust. 1 u.g.g. i art. 124 ust. 1 u.g.g. obejmujących ograniczenie prawa własności nieruchomości w określony w nich sposób dotyczy zarówno osoby, która była właścicielem w chwili wydania decyzji, jak i każdego kolejnego właściciela. Konsekwencją uregulowania decyzją administracyjną korzystania przez przedsiębiorcę z nieruchomości stanowiącej własność innej osoby, jest poddanie prawu i postępowaniu administracyjnemu wszelkich kwestii wiążących się z relacjami między właścicielem i przedsiębiorcą, jeśli ustawa inaczej nie stanowi. W razie potrzeby wejścia na nieruchomość w celu konserwacji lub naprawy urządzeń, po uchyleniu art. 35 ust. 2 u.z.t.w.n. przedsiębiorca może na podstawie art. 124 ust. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami uzyskać decyzję zezwalającą mu na dostęp do nich.

Dlatego w odniesieniu do tej linii, ponieważ uczestnik postępowania ma tytuł do utrzymywania urządzeń przesyłowych na nieruchomości wnioskodawcy, wnioskodawca nie mógł domagać się ustanowienia służebności przesyłu na podstawie przepisu art. 305² § 2 k.c.

W odniesieniu do pozostałych linii elektroenergetycznych, sąd I instancji na podstawie art. 292 k.c. oraz art. 172 i 176 k.c. uwzględnił zgłoszony przez uczestnika postępowania zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu polegającej na utrzymaniu linii energetycznej, prawie jej konserwacji i napraw.

Odnosnie linii energetycznej średniego napięcia stanowiącej odczep do stacji linii średniego napięcia wraz ze stacją (...) wybudowanej w 1992r., początek biegu zasiedzenia określił sąd I instancji na 24 grudnia 1992r. jako datę odbioru technicznego stacji W. (...) nawiązującej do linii średniego i niskiego napięcia.

Odnosnie linii niskiego napięcia co do której uczestnik nie przedstawił protokołu odbioru technicznego, ale z załączonych dokumentów wynikało, że zasilająca linię stacja transformatorowa (...) istniała już w dniu 31 maja 1965r., określił tę datę jako początek biegu zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa, zgodnie z obowiązującą wtenczas zasadą jednolitego funduszu własności państwowej. Podniósł, że przedsiębiorstwa państwowe dopiero z dniem 1 lutego 1989r. w związku z nowelizacją kodeksu cywilnego znoszącą zasadę jednolitej własności państwowej (ustawa z 31.010.1989r. Dz. U. Nr 3, poz. 1) mogły posiadać służebność we własnym imieniu, na swoją rzecz i w konsekwencji nabyć ją przez zasiedzenie i wskazał na możliwość doliczenia do okresu posiadania przez osobę prawną, która przed 1 lutego 1989r. mając status państwowej osoby prawnej nie mogła nabyć – także przez zasiedzenie nieruchomości ani ograniczonych praw rzeczowych - okresu samoistnego posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty, jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania.

Ponieważ linia energetyczna w 1989r. przeszła w posiadanie Przedsiębiorstwa Państwowego Zakład (...) w G., od 1993r. należała do (...) SA w G., a od lipca 2007r. znalazła się w masie majątkowej (...) S.A. poprzednika prawnego uczestnika postępowania, uznał sąd I instancji za wykazane przejście posiadania urządzeń elektroenergetycznych od chwili oddania ich do użytku do czasu obecnego. Przyjął na podstawie obowiązującego w tym czasie art. 172 k.c., że w dniu 1 czerwca 1975r. odnośnie linii niskiego napięcia upłynęło 10 lat samoistnego posiadania w dobrej wierze przez Skarb Państwa oraz w dniu 25 grudnia 2012r. odnośnie linii średniego napięcia upłynęło 20 lat samoistnego posiadania w dobrej wierze linii energetycznej na nieruchomości wnioskodawcy przez poprzednika prawnego uczestnika. Podniósł, że zgodnie z art. 172 k.c. w dacie objęcia w posiadanie urządzeń przesyłowych linii niskiego napięcia tj. w 1965r. obowiązywał 10 letni termin potrzebny do zasiedzenia w dobrej wierze, natomiast od 1 października 1990r. 30 lat jest czasem niezbędnym do nabycia służebności w złej wierze, natomiast okres 20 lat wymagany jest w przypadku istnienia dobrej wiary. W przypadku linii średniego napięcia przedsiębiorca przesyłowy dysponował zgodą właściciela nieruchomości na budowę urządzeń przesyłowych, a zatem pozostawał w dobrej wierze. Natomiast w odniesieniu do linii niskiego napięcia powstałej w latach sześćdziesiątych wnioskodawca nie wykazał by poprzednik uczestnika pozostawał w złej wierze w chwili posadowienia na nieruchomości wnioskodawcy urządzeń przesyłowych , a to na nim spoczywał ciężar obalenia domniemania wynikającego z regulacji art. 341 k.c. Wskazał na dopuszczalność nabycia w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu w przepisach art. 305¹-305⁴ k.c. bez powiązania jej z nieruchomością władnącą.

O kosztach postępowania sąd orzekła na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

W apelacji wnioskodawca zarzucił:

- sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treści zebranego materiału dowodowego poprzez ustalenie ciągłości prawnej i ciągłości posiadania pomiędzy Zakładem (...) i Zakładem (...) a uczestnikiem postępowania, a także poprzez ustalenie, że linia średniego napięcia wybudowana w latach sześćdziesiątych jest tą samą linią, w stosunku do której wydano decyzję administracyjną,

- naruszenie prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 305¹ k.c. poprzez odmowę ustanowienia służebności przesyłu „ bowiem uczestnik posiada tytuł prawny do nieruchomości podczas gdy tytuł prawny ograniczony jest do miejsca posadowienia linii, a nie obejmuje pasa nieruchomości niezbędnego do przeglądu i konserwacji linii” oraz naruszenie art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c. poprzez uznanie, iż istnieje posiadanie samoistne w dobrej wierze w

przypadku korzystania z nieruchomości na podstawie zgody właściciela podczas gdy nie jest to posiadanie samoistne oraz posiadanie w dobrej wierze.

W uzasadnieniu apelacji podniósł, że decyzja o budowie linii średniego napięcia została wydana na rzecz Zakładu (...), a Zakład ten nie wszedł do Zakładu (...) w G. na podstawie Zarządzenia nr (...) Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989r. W zakresie linii niskiego napięcia z lat sześćdziesiątych zarzucił, że uczestnik nie wykazał kto był zarządcą linii i czyją stała się własnością po 31 stycznia 1989r. Podniósł brak dokumentu wskazującego na komercjalizację przedsiębiorstwa państwowego w wyniku którego powstał (...) SA w G., co również ma znaczenie dla linii posadowionej w 1992 i stacji transformatorowej, a przede wszystkim brak wykazania ciągłości samoistności posiadania i dobrej wiary.

Przedstawiając powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew jej zarzutom Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i oceny prawnej, które sąd odwoławczy podziela.

Przede wszystkim nieuzasadniony jest zarzut naruszenia art. 305¹ k.c. w zakresie oddalenia wniosku co do linii średniego zasięgu wybudowanej na podstawie decyzji administracyjnej wydanej w oparciu o przepis art. 35 ust. 1 i 2 u.z.t.w.n.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 sierpnia 2015r. I CSK 959/14 „w wypadku, kiedy przedsiębiorstwo korzysta z sieci przesyłowej zrealizowanej w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości i wykonuje w stosunku do niej uprawnienia przewidziane w ust. 2 tego przepisu, jego działanie nie może być uznane za posiadanie cudzej nieruchomości w zakresie służebności odpowiadającej służebności przesyłu, ponieważ właścicielowi został odjęty ten zakres uprawnień właścicielskich do korzystania z nieruchomości. Bezprzedmiotowe staje się wówczas nie tylko rozważanie czy przedsiębiorstwo weszło w posiadanie cudzej nieruchomości w dobrej czy w złej wierze, ale w ogóle wyłączone jest ustanawianie służebności o treści odpowiadającej uprawnieniom przedsiębiorstwa przesyłowego o charakterze administracyjnoprawnym, ponieważ ograniczone w drodze wywłaszczenia prawo własności nieruchomości nie stanowi substratu, który można obciążyć służebnością o analogicznej treści”.

Z decyzji z 7 czerwca 1966r. (k. 88, w której omyłkowo wskazano poza ust. 1 zamiast ust. 2 ust. 12 art. 35, którego przepis ten nie zawierał,) taki zakres korzystania przez poprzednika prawnego uczestnika z nieruchomości wnioskodawcy właśnie wynikał i w żadnym razie nie ograniczał się tylko, jak zarzuca skarżący, do miejsca posadowienia linii. Przepis art. 35 ust. 2 powołanej ustawy stanowił bowiem, iż osobom upoważnionym przez właściwy organ, instytucję lub przedsiębiorstwo państwowe przysługuje prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją. Dlatego trafnie ustalił sąd I instancji, że uczestnik postępowania jako przedsiębiorca będący właścicielem urządzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c. wykonując uprawnienia wynikające z decyzji wydanej na rzecz jego poprzednika prawnego, ma obecnie tytuł do utrzymywania urządzeń przesyłowych na nieruchomości wnioskodawcy. Zważyć przy tym trzeba, że we wniosku o ustanowienie służebności, wbrew wymogom z art. 305¹ k.c. i art. 285 § 1 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c., wnioskodawca nie określił w ogóle jej treści.

Trafne są też wywody Sądu Rejonowego co do skutków uchylenia art. 35 powołanej ustawy.

Odnosnie zarzutu niewykazania ciągłości prawnej i ciągłości posiadania powyższej linii średniego napięcia wybudowanej w latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku w oparciu o decyzję wydaną na rzecz Zakładu (...) w B.,

pomiędzy poprzednikiem prawnym uczestnika a uczestnikiem stwierdzić należy, że również w tym względzie ustalenia sądu I instancji są prawidłowe.

Na podstawie Zarządzenia nr 230 Ministra Górnictwa i Energetyki z 25 listopada 1958r. (OP. 11-6-48) utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakłady (...) oraz połączono to przedsiębiorstwo z przedsiębiorstwami podległymi Zarządowi Energetycznemu O. Południowego. W § 16 Zarządzenia wskazano, iż utworzone przedsiębiorstwo prowadzi między innymi Zakład (...) w B. oraz Zakład (...) w G.. Obydwa te Zakłady po kolejnych przekształceniach wchodziły w skład utworzonego na podstawie Zarządzenia nr 7/org Ministra Górnictwa i Energetyki z 22 kwietnia 1985r. przedsiębiorstwa pod nazwą Południowy O. Energetyczny z siedzibą w K.. Na podstawie Zarządzenia NR (...) Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989r. w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w G., z dniem 1 stycznia 1989r. utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...) w G.. Zgodnie z § 1 ust. 3 Zarządzenia przedsiębiorstwo to powstało w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Południowy O. Energetyczny w K. na bazie Zakładu (...) w G.. Na podstawie § 2 powyższego Zarządzenia Zakładowi (...) w G. przydzielono składniki mienia powstałego z podziału Południowego O. Energetycznego w K., zgodnie z ustaleniami komisji powołanej przez Radę Ministrów (k. 56 akt). Tymi ustaleniami komisji sąd I instancji istotnie nie dysponował. Zwrócić jednak należy uwagę, że z kart **eksploatacji** linii napowietrznej 20 kV tj. linii średniego napięcia wybudowanej w latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku w oparciu o decyzję Prezydium Rady Narodowej w W. z 7 czerwca 1966r. sygn. akt (...)wydanej na rzecz Zakładu (...) w B. wynika, iż od września 1977r. linia ta eksploatowana była przez Zakład (...) w G., a tym samym już od 1977 roku ubiegłego wieku linia ta wchodziła w skład Zakładu (...) w G. współtworzącego między innymi z Zakładem (...) w B. Południowy O. Energetyczny w K., który do 21 kwietnia 1985r. nosił nazwę Zakład (...). Ponieważ przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w G. powstał na bazie Zakładu (...) w G. wchodzącego w skład (...) w K. to oczywistym jest, że przede wszystkim przejął urządzenia wchodzące w skład Zakładu (...), które co należy podkreślić, położone są na obszarze jego działania. Podnieść przy tym należy, że zmiana posiadania następuje w sferze faktycznej i stanowi czynność realną, a nie prawną i nie wymaga pisemnej formy potwierdzenia przeniesienia posiadania (art. 348 k.c.). Dlatego brak informacji co do wyników prac komisji odnośnie składników mienia przekazanego przedsiębiorstwu państwowemu Zakład (...) w G., w świetle powyższych okoliczności, nie stanowił przeszkody do ustalenia ciągłości posiadania w tym zakresie.

Z uwagi na liczne postępowania sądowe toczące się z udziałem uczestnika postępowania (m.in. III Ca 1678/13, III Ca 548/14, III Ca 1081/14, III Ca 140/15, III Ca 270/14), sądowi odwoławczemu urzędowo znany jest fakt, iż na mocy aktu notarialnego z 12 lipca 1993r. w wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...), jego majątek stał się własnością (...) S.A. w G.((...) S.A.), która w dniu 1 lipca 2007r. zawarła ze spółką (...) S.A. umowę o objęcie akcji i wniesienie wkładu niepieniężnego. Na podstawie tej umowy (...) S.A. nabył zorganizowaną część przedsiębiorstwa wniesioną przez (...) S.A. jako wkład niepieniężny, zaś w ramach aportu obejmującego zorganizowaną część przedsiębiorstwa na (...) S.A. w G. zostały przeniesione m.in. własność urządzeń służących do dystrybucji energii elektrycznej oraz inne prawa i roszczenia majątkowe dotyczące korzystania z gruntów, budynków i ruchomości. Z dniem 20 lutego 2012r. dokonana została zmiana nazwy spółki (...) S.A. w G. na (...) S.A., a w dniu 1 października 2012r. nastąpiło połączenie spółek (...) S.A. w G. z (...) S.A. w K., w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej - (...) S.A. na spółkę przejmującą (...) S.A. w K.. Z tych względów również zarzut apelacji w zakresie braku dokumentu wskazującego na komercjalizację przedsiębiorstwa państwowego, w wyniku którego powstał (...) S.A. w G. ((...) S.A.), nie mógł odnieść skutku.

Nie mógł też odnieść skutku zarzut, iż błędne są ustalenia sądu I instancji co do tożsamości aktualnej linii średniego zasięgu z wybudowaną w latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku na podstawie decyzji administracyjnej. Poza lakonicznym zarzutem w tym przedmiocie, apelujący nie wskazał na żadne okoliczności, które by ten zarzut uzasadniały. Podniósł jedynie, że adresatem decyzji administracyjnej był Zakład (...) w B., a prace konserwatorskie przeprowadzał Zakład (...) w G.. Jak wyżej wskazano, Zakład (...) **eksploatował** tę linię od 1977r. a jej tożsamość z tą, co do której wydano decyzję administracyjną na rzecz Zakładu (...) w B. tj. linią napowietrzną 20 kV, wynika z dokumentów, a to Decyzji o lokalizacji z 23 maja 1966r. (k. 87), Decyzji z 7 czerwca 1966r. (k. 88) oraz kart eksploatacji

linii (k. 80-86). Podnieść przy tym należy, że w toku postępowania przed sądem I instancji wnioskodawca w żaden sposób nie zakwestionował tożsamości tej linii.

Niezasadny jest też zarzut naruszenia art. 172 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c.

Podziela bowiem sąd odwoławczy ocenę Sądu Rejonowego, że w odniesieniu do linii niskiego napięcia powstałej w latach sześćdziesiątych wnioskodawca nie wykazał by poprzednik uczestnika pozostawał w złej wierze w chwili posadowienia na nieruchomości wnioskodawcy urządzeń przesyłowych, a to na nim spoczywał ciężar obalenia domniemania wynikającego z regulacji art. 341 k.c. Ponieważ stacja transformatorowa (...), zasilającą tę linię istniała już w dniu 31 maja 1965r., trafnie określił Sąd tę datę jako początek biegu zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa, zgodnie z obowiązującą wtenczas zasadą jednolitego funduszu własności państwowej, przyjmując dobrą wiarę posiadacza.

W przypadku linii średniego napięcia z 1992r. przedsiębiorca przesyłowy budował ją na podstawie Decyzji z 2 listopada 1992r. zatwierdzającej plan realizacyjny budowy stacji transformatorowej wraz z włączeniem do linii 20 i linii n.n. (k. 96-97) i dysponował zgodą właściciela nieruchomości na budowę urządzeń przesyłowych (oświadczenie k. 103), a zatem przyjęcie dobrej wiary przedsiębiorstwa przesyłowego było zasadne.

Odnośnie zarzutu braku samoistności posiadania podnieść należy, że nabycie służebności gruntowej przez zasiedzenie (w niniejszej sprawie służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu) następuje na rzecz jej posiadacza, a jest nim ten, kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności (art. 352 k.c.). Władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się zgodnie z art. 336 k.c. jako posiadanie zależne. Do zasiedzenia służebności gruntowej nie ma więc zastosowania wymagania posiadania samoistnego o którym mowa w art. 172 § 1 k.c. (patrz Postanowienie SN z 3.7.2015r. IV CSK 636/14).

Z tych względów apelacja jako bezzasadna została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 7 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.9.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013. 490. j.t. ze zm.)

SSR (del.) Łukasz Malinowski SSO Andrzej Dyrda SSO Teresa Kołeczko-Waławik